

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

Hallo! Afrika forude!

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Hallo!

Afrika forude!

Fy og Bi

Programmar og
Credits

A. V. Olsen

Wappervæj 12, Kbh. Sv.

Fyrtaarnet og Bivognen

Hallo! Afrika forude!

* Noter og Navne *

HALLO! AFRIKA FORUDE! er Sæsonens første *Palladium-Film*, og Fyrtaarnets og Bivognens trofaste Publikum faar her Lejlighed til at følge de to elskelige Vagabonders mærkelige Eventyr om Bord paa en mystisk Dampers og blandt de Vilde i det mørkeste Afrika. *Lau Lauritzen* har saaledes ført de to Spasmagere ud til helt nye Egne langt borte fra Danmark. Det er en af de kostbareste *Palladium-Film*, der nogen Sinde er optaget — man maatte rejse helt ned til Madeira og de Canariske Øer for at finde de Omgivelser, som Handlingen krævede.

* * *

DER ER ALTID en glimrende Rollebesætning i en Laufilm, og det er ogsaa Tilfældet her: Ungpigerollerne spilles af den blide, milde og skælmske *Solveig Oderwald-Lander* og den indtagende, unge Skuespillerinde *Kate Valentin*. Det er iøvrigt *Solveig Oderwald-Landers* Debut som Filmskuespillerinde, medens *Kate Valentin* tidligere har spillet en lille Rolle i et *Palladium-Lystspil*.

Holger Reenberg fører Kommandoen paa den mystiske Dampers, hvor *Karl Jørgensen* er den brutale Styrmand. Endvidere er der saa populære Kræfter som *Jørgen Lund*, *Chr. Schrøder*, *Anton de Verdier*, *Alex Suhr* og *Thorkild Lauritzen*.

* * *

LAU LAURITZEN fortæller følgende om den interessante Ekspedition: — Fra Hamborg tog vi med en af Voermann-

Liniens Kæmpedampers, som førte os til vort Bestemmelsessted, Madeira, Teneriffa og Grand Canary. Om Bord blev der filmet en Del. Vort Selskab vakte naturligvis stor Opmærksomhed, og Passagererne morede sig kosteligt over Fyrtaarnet og Bivognen.

Vi var kun ganske kort Tid paa Madeira, derimod tog vi en Del Billeder paa Teneriffa, men Størstedelen af Tiden opholdt vi os i Las Palmas paa Grand Canary. Medens Teneriffa er en meget frugtbar og smuk Ø, er Grand Canary mere ørkenagtig og vild, med store, øde Strækninger. Det er i det hele taget en veritabel Tropeø, hvor Ørken veksler med Palmelunde. Her filmede vi overalt paa Øen, og jeg tror nok, jeg denne Gang har faaet nogle baade ejendommelige og skønne Billeder.

* * *

REJSEN var ogsaa rig paa fornøjelige Oplevelser. Paa Grand Canary, fortæller *Lau Lauritzen*, skulde jeg bruge en Del Negre, og jeg fik ogsaa engageret et pragtfuldt Bundt sorte Gentlemen. Mellem disse var der imidlertid to, som var gamle Uvenner, og som ustandselig gav Anledning til vældige Slagsmaal mellem alle de Sorte, saa snart disse ikke havde noget at bestille, og det var Slagsmaal, hvor Blodet flød, og hvor de skreg og raabte som vilde Dyr. Det kunde naturligvis ikke gaa, og en Dag fik jeg fat i de to Slagsbrødre og holdt en Tordentale. Jeg meddelte dem, at

de vilde blive smidt ud og — hvad der maaske gjorde det største Indtryk — ikke faa Penge, hvis de ikke holdt op med at slaas.

Næste Morgen skulde Negrene stille Klokkerne 9, men allerede ved 7-Tiden mødte de to gamle Fjender op udenfor mit Hotel. Da jeg kom ud paa Altanen, raabte de op til mig, at jeg skulde se dem, og sagde: — Signor se, sorte Mænd ikke slaas! Saa lo de over hele deres sorte Fjæs, og fra den Dag var der Ro i Lejren.

* * *

EN DEL af de intimer Scener, som man ikke saa godt kunde tage paa selve Øerne, blev optaget ved Palladiums store Atelier i Hellerup, der var omdannet til en malerisk Negerlandsby. Den befolkedes med en hel Negerkaravane, indforskrevet fra Hagenbeck i Hamborg. Lederen var en kolossal Kæmpe, en forhenværende Bryder, som har været her tidligere. Han har bl. a. kæmpet med selveste Beck Olsen. Det var med særlig Glæde, han vendte tilbage til de danske Strande, og han havde navnlig faaet en stor Forkærlighed for det danske Citronsodavand.

Hallo! Afrika forude!

En Laufilm i 8 Akter

Isenesat af

LAU LAURITZEN

Optaget af

PALLADIUM FILM

Hallo! Afrika forude!

En Laufilm i 8 Akter

*

Isenesat af:

LAU LAURITZEN

Personerne:

Lord Wednesbury ..... Anton de Verdier
Hans Døtre { ..... Solveig Oderwald-Lander
                  { ..... Kate Valentin
Kaptajnen ..... Holger Reenberg
Styrmanden ..... Karl Jørgensen
Kokken ..... Jørgen Lund
Passageren ..... Chr. Schrøder
To unge Herrer { ..... Thorkild Lauritzen
                      { ..... Alex Suhr

FYRTAARNET og BIVOGEN

samt

Høvdingen Bambulla og hans Stamme.
Indfødte fra tysk og fransk Afrika.

Resumé:

I Havneknejen „Den røde Kanin“, der er kendt af enhver helbefaren Sømand, gaar Bølgerne højt. Det hænder ikke sjældent, at de glade Gæster bliver „støvsuget“ for Sedler med Vandtryk og alle ædle Metaller. En Dag sker det, at vore to evigt omvandrede Lykkeriddere *Fyrtaarnet* og *Bivognen* dumper ned i denne Kneje for at søge en Tjans. Der foretages netop en Razzia i Anledning af en Udplyndring den foregaaende Aften, og da Politiet anholder hele Personalet, lykkes det vore to Venner at faa Ansættelse som Opvartere — og Musikanter. De er nemlig i Besiddelse af saa stor musikalsk Sans, at de med Lethed kan erstatte et helt Jazzband.

Vi forlader det løsslupne Liv i Havnebeværtningen for at præsentere Dem for den stilfulde Lord *Wednesbury* og hans to indtagende Døtre, der har Hovederne fulde af Narrestreger. Papa rejser bort, og Pigebørnene benytter hans Fraværelse til at arrangere et Maaneskinskarneval. Ud paa Nat-

*Fyrtaarnet har sluttet
Venskab med en af
de Vilde*

*Karneval i
Sømandsknejsen*

*Fy og Bi overværer
en Diskussion mellem
Kaptajnen (Holger
Reenberg) og
Slavehandleren
(Chr. Schrøder)*

Scenebilleder fra „Hallo! Afrika forude!“

ten faar Damerne den Indskydelse, at det maa være uhyre spændende at studere Livet i de lavere Samfundslag, og eskorteret af deres Kavalerer aflægger de et Besøg i „Den røde Kanin“, hvor deres Ankomst vækker Sensation. Lordens Døtre synes, det er noget af det mest vidunderlige, de nogen Sinde har været med til, men de unge Herrer er højst betænkelige ved Situationen. Det er ikke uden Grund, for det varer ikke længe, før der opstaar et forfærdeligt Slagsmaal. Kavalererne hytter deres egne Skind, og de to unge Damer kommer i en højst alvorlig Knibe. Fyrtaarnet og Bivognen optræder ved denne Lejlighed som Damernes Riddere. Uden Tøven tager de Kampen op mod Slagsbrødrene og bringer de skrækslagne unge Piger i Sikkerhed. Fy og Bi faar fat i noget Sømandstøj, og forklædt som Letmatroser lykkes det de to Damer at slippe bort fra Værtshuset — ledsaget af deres heltemodige Redningsmænd. Den Nat ligger Taagen saa tæt, at de kun med Besvær finder Vejen ned til Floden. Her dukker et Par Mænd frem af Mørket og tilbyder at ro dem over paa den anden Side. De tager mod Tilbudet og gaar ned i Baaden. Hvad der videre sker, aner de ikke, men ved Dag gry vaagner de i et skummelt Folkelukaf om Bord i en Damper. Saa forstaar Fy og Bi, at de er blevet shanghajat, og at de skal ud paa en længere Rejse. Der er imidlertid ikke andet at gøre end at tage Skæbnens Tilskikkelser med Ro og søge at finde en Lejlighed til Flugt. En drøj Tid oprinder for vore Venner, og særlig er Styrmanden ude efter dem. Derimod finder de en trofast Forbunds fælle i den skikkelige, gamle Kok.

Dag og Nat sejler Damperen sydpaa, mærkelige Kyster glider forbi — og forgæves spejder de efter en Anledning til at slippe bort. I Tenerifa faar Skibet sin eneste Passager om Bord, og han ser ud til at være en meget forfægtig Person. Det varer ikke længe, før det opdages, at de to Letmatroser i Virkeligheden er Pigebørn. Den mystiske Passager, der driver en lille Forretning som hvid Slavehandler, tilbyder Kaptajnen og Styrmanden 800 Dollars for hver af Pigerne. Samtidig antyder han, at Fyrtaarnet og Bivognen kan falde over Bord og drukne — saa er der ingen, der kan fortælle noget om Historien.

Fy og Bi hører denne opbyggelige Samtale og bliver dybt rystede. De drøfter Sagen med Kokken, der raader dem til at flygte samme Aften. Den brave Kok staar dem bi, og da Skibet ligger stille for at lodde, firer de en Baad ned og ror ind til Kysten. Her vandrer de frem gennem Ørkener og Tropeskove — lidet anende, at de befinder sig i det mørkeste Afrika, hvor Kannibal-Kongen *Bambulla den Graadige* regerer. Pludselig dukker en Flok Vilde frem fra Buskadset, og i en Haandevending er de fire Desertører taget til Fange. De føres til *Bambulla's Kraal*, hvor Niggerkongen smasker ved Synet af Bivognen, der ser ud til at kunne blive en fin „*Kai-kai*“. Bivognen lader sig dog ikke forbløffe. Han optræder som Troldmand og henrykker *Bambulla* ved en Række Tryllekunster. Kannibalerne giver dem nu en storlaet Modtagelse. Fy og Bi ophøjes til Medicinmænd og faar Tilbud om at ægte to sorte Prinsesser, medens *Bambulla* vil gøre de hvide Damer den Ære at indlemme dem i sit Harem. Imidlertid har Kaptajnen opdaget, at Fy og Bi er stukket af med Pigerne, og sender en Ekspedition i Land for at lede efter dem. Hvad der videre sker, fortæller Filmen bedre end mange Ord. Vi maa nøjes med at antyde, at vore to Helte paa en snedig Maade klarer alle Vanskeligheder — og efter mange mærkelige Eventyr naar alle fire hjem til Fædrelandet, hvor Fy og Bi høster den Anerkendelse, de fortjener!

*Bivognen i nogle
muntre Situationer*

PROGRAMMET — Redigeret af A. V. Olsen.
Udgivet af I/S Film-Centralen — Metro-Goldwyn, Vestre Boulevard 27, København V.
A/S L. Ihrich's Bogtrykkeri - København.

Hallo! Afrika forude!

En Laufilm i 8 Akter

Isenesat af
Lau Lauritzen

Optaget af
PALLADIUM
FILM

Hallo! Afrika forude!

En Laufilm i 8 Akter

★

Iscenesat af

LAU LAURITZEN

Personerne:

Lord Wednesbury	Anton de Verdier
Hans Døtre {	Solveig Oderwald-Lander
{	Kate Valentin
Kaptajnen	Holger Reenberg
Styrmanden	Karl Jørgensen
Kokken	Jørgen Lund
Passageren	Chr. Schrøder
To unge Herrer {	Thorkild Lauritzen
{	Alex Suhr

FYRTAARNET og BIVOGNEN

samt

Højdingen Bambulla og hans Stamme.
Indfødte fra tysk og fransk Afrika.

Resumé

I Havneknejen „Den røde Kanin“, der er kendt af enhver helbefaren Sømand, gaar Bølgerne højt. Det hænder ikke sjældent, at de glade Gæster bliver „støvsuget“ for Sedler med Vandtryk og alle ædle Metaller. En Dag sker det, at vore to evigt omvandrende Lykkeriddere *Fyrtaarnet* og *Bivognen* dumper ned i denne Knejspe for at søge en Tjans. Der foretages netop en Razzia i Anledning af en Udplyndring den foregaaende Aften, og da Politiet anholder hele Personalet, lykkes det vore Venner at faa Ansættelse som Opvartere — og Musikanter. De er nemlig i Besiddelse af saa stor musikalsk Sans, at de med Lethed kan erstatte et helt Jazzband.

Vi forlader det løsslupne Liv i Havnebeværtningen for at præsentere Dem for den stilfulde Lord *Wednesbury* og hans to indtagende Døtre, der har Hovederne fulde af Narrestreger. Papa rejser bort, og Pigebørnene benytter hans Fraværelse til at arrangere et Maaneskinskarneval. Ud paa Natten faar Damerne den Indskydelse, at det maa være uhyre spændende at studere Livet i de lavere Samfundslag, og eskorteret af deres Kavalerer aflægger de et Besøg i „Den røde Kanin“, hvor deres Ankomst vækker Sensation. Lordens Døtre synes, det er noget af det mest vidunderlige, de nogen Sinde har været med til, men de unge Herrer er højst betænkelige ved Situationen. Det er ikke uden Grund, for det varer ikke længe, før der opstaar et forfærdeligt Slagsmaal. Kavalererne hytter deres egne Skind, og de to unge Damer kommer i en højst alvorlig Knibe. Fyrtaarnet og Bivognen optræder ved denne Lejlighed som Damernes Riddere. Uden Tøven tager de Kampen op mod Slagsbrødrene og bringer de skrækslagne unge Piger i Sikkerhed. Fy og Bi faar fat i noget Sømandstøj, og forklædt som Letmatroser lykkes det de to Damer at slippe bort fra Værtshuset — ledsaget af deres heltemodige Redningsmænd. Den Nat ligger Taagen saa tæt, at de kun med Besvær finder Vej ned til Floden. Her dukker et Par Mænd frem af Mørket og tilbyder at ro dem over paa den anden Side. De tager mod Tilbudet og gaar ned i Baaden. Hvad der videre sker, aner de ikke, men ved Daggry vaagner de i et skummelt Folkelukaf om Bord i en Damper. Saa forstaar Fy og Bi, at de er blevet shanghajet, og at de skal ud paa en længere Rejse. Der er imidlertid ikke andet at gøre end at tage Skæbnens Tilskikkelser med Ro og søge at finde en Lejlighed til Flugt. En drøj Tid oprinder for vore Venner, og særlig er Styrmanden ude efter dem. Derimod finder de en trofast Forbundsfølge i den skikkelige, gamle Kok.

Dag og Nat sejler Damperen sydpaa, mærkelige Kyster glider forbi — og forgæves spejder de efter en Anledning til at slippe bort. I Tenerifa faar Skibet sine eneste Passager om Bord, og han ser ud til at være en meget for-dægtig Person. Det varer ikke længe, før det opdages, at de to Letmatroser i Virkeligheden er Pigebørn. Den mystiske Passager, der driver en lille Forretning som hvid Slavehandler, tilbyder Kaptajnen og Styrmanden 800 Dollars for hver af Pigerne. Samtidig antyder han, at Fyrtaarnet og Bivognen kan falde over Bord og drukne — saa er der ingen, der kan fortælle noget om Historien.

Fy og Bi hører denne opbyggelige Samtale og bliver dybt rystede. De

drøfter Sagen med Kokken, der raader dem til at flygte samme Aften. Den brave Kok staar dem bi, og da Skibet ligger stille for at lodde, firer de en Baad ned og ror ind til Kysten. Her vandrer de frem gennem Ørkener og Tropeskove — lidet anende, at de befinder sig i det mørkeste Afrika, hvor Kannibal-Kongen *Bambulla den Graadige* regerer. Pludselig dukker en Flok Vilde frem fra Buskadset, og i en Haandevending er de fire Desertører taget til Fange. De føres til Bambulla's Kraal, hvor Niggerkongen smasker ved Synet af Bivognen, der ser ud til at kunne blive en fin „Kai-kai“. Bivognen lader sig dog ikke forbløffe. Han optræder som Troldmand og henrykker Bambulla ved en Række Tryllekunster. Kannibalerne giver dem nu en stor-slaaet Modtagelse. Fy og Bi ophøjes til Medicinmænd og faar Tilbud om at ægte to sorte Prinsesser, medens Bambulla vil gøre de hvide Damer den Ære at indlemme dem i sit Harem. Imidlertid har Kaptajnen opdaget, at Fy og Bi er stukket af med Pigerne, og sender en Ekspedition i Land for at lede efter dem. Hvad der videre sker, fortæller Filmen bedre end mange Ord. Vi maa nøjes med at antyde, at vore to Helte paa en snedig Maade klarer alle Vanskeligheder — og efter mange mærkelige Eventyr naar alle fire hjem til Fædrelandet, hvor Fy og Bi høster den Anerkendelse, de fortjener!

HER ER VI IGEN

A/S PALLADIUM
præsenterer

FYRTAARNET og **BIVOGNEN**

i

Her er vi igen

Lau-filmene „I kantonnement“ og
„Hallo, Afrika forude“

Iscenesat af

LAU LAURITZEN, senior

Tilrettelagt af *A. V. Olsen*

Klipning: *Edith Schlüssel*

Tone: *Knud Kristensen*

Kopi: *Johan Ankerstjerne A/S*

Musik: *Sven Gyldmark*

Præsentation:

IB SCHØNBERG

Udlejning:

A/S FILM-CENTRALEN-PALLADIUM

Personerne

FØRSTE AFSNIT:

Den unge pige	<i>Mona Mårtenson</i>
Godsejerinden	<i>Olga Svendsen</i>
Obersten	<i>Anton de Verdier</i>
Kaptajnen	<i>Chr. Schröder</i>
Sergenten	<i>Einar Juhl</i>
67	<i>Alex Suhr</i>
Sognefogden	<i>Jørgen Lund</i>
Pyromanerne	{ <i>Christen Møller</i> <i>Johs. Andresen</i>

ANDET AFSNIT:

To unge piger	{ <i>Solveig Oderwald-Lander</i> <i>Kate Valentin</i>
Kaptajnen	<i>Holger Reenberg</i>
Styrmanden	<i>Karl Jørgensen</i>
Kokken	<i>Jørgen Lund</i>
Den mystiske passager	<i>Chr. Schröder</i>
To unge herrer	{ <i>Thorkild Lauritzen</i> <i>Alex Suhr</i>

Hovdingen Bambulla

samt

FYRTAARNET og BIVOGNEN

Her er vi igen * * * * *

I dansk filmhistorie er der et navn, der lyser med uformindsket glans — *Lau Lauritzen*. Det var denne fremragende instruktør, som skabte de to morsomme typer *Fyrtårnet* og *Bivognen*, stumfilmens mest berømte komikerpar. Han gjorde dem til hovedfigurer i en lang række film med en munter og opfindsom handling, ofte indrammet af den skønneste danske natur. Når de under forskellige navne — Pat & Patachon, Telegrafstolpen og Tilhengeren og mange andre — blev populære i alverdens lande, så skyldtes det ikke blot, at de var glimrende kunstnere med en puds sig kontrastvirkning, men vel i særlig grad *Lau Lauritzen*s evne til at anbringe dem i kostelige situationer.

Charlie Chaplin hævder, at en rigtig komisk films virkning kun sjældent beror på dialogen, næsten udelukkende på handlingen. Det forstod *Lau Lauritzen* så godt som nogen. Han havde sans for livets små pudsigheder og kunne levendegøre en situation. Det var en oplevelse at se ham sætte i scene. Nye indfald fødtes under arbejdet, og med elskværdigt lune ansprede han sine skuespillere og tekniske medhjælpere til at yde deres bedste.

I de to film, der her er samlet under titlen „*Her er vi igen*“, kan man glæde sig over hans sikre filmiske evne. De komiske situationer taler for sig selv og er så umiddelbart forståelige, at repliker faktisk er overflødige.

Derfor er *Lau Lauritzen*s farcer ligeså fornøjelige og friske i dag, som dengang de blev til, den ægte komik forældes ikke. Gamle og unge vil kunne få en hjertelig latter ved at følge *Fyrtårnet* og *Bivognen* på deres mærkelige eventyr i „*Her er vi igen*“.

A. V. Olsen

HANDLINGEN

Onkel Ib har børneselskab og underholder sine små gæster med sit fjernsynsapparat, men det er selvfølgelig en skuffelse for dem, da udsendelsen er forbi. Nu kommer onkel Ibs store overraskelse! Han forklarer dem, at det ikke er noget almindeligt fjernsynsapparat. Når han drejer på nogle knapper, så kan det vise, hvad der er sket for længe, længe siden. Der var engang to morsomme og flinke fyre, som hed *Fyrtårnet* og *Bivognen*. De oplevede altid en masse fantastiske eventyr.

Næppe har han sagt det, før *Fyrtårnet* og *Bivognen* lys-

levende dukker op på skærmen, og vi er straks inde i historien. De er blevet indkaldt og skal være soldater igen. Det er de slet ikke kedede af, men de vil blot have deres lille hund „Vaps“ med. Selvfølgelig er det imod det strenge reglement, og kun ved hjælp af forskellige fif lykkes det dem at smugle „Vaps“ med ind på kasernen. Om aftenen går det livligt til på belægningsstuen, og navnlig går spøgen ud over *Fy* og *Bi*, indtil de sætter sig i respekt ved at optræde som officerer.

Så oprinder den dag, da de tapre Jenser skal ud på store øvelser i marken. Hele kompagniet indkvarteres på et gods, hvor den strikse godsejerinde hader mandfolk og i særdeles-

hed soldater. Hendes niece, den søde Mona, og de talrige malkekomtesser er derimod i den syvende himmel. De mænge overnatter i laden, og her giver Fy og Bi anledning til en forfærdelig batalje. Imidlertid har sognefogden forgæves søgt efter to undslupne pyromaner. Han søger hjælp hos obersten for at få dem fanget, og kompagniet udkommanderes for at foretage en eftersøgning. Ved den lejlighed begår vore to venner den dumhed at lade forbryderne undslippe.

Efter mange muntre episoder og et improviseret bal i laden får Fy og Bi straffevagt. Pyromanerne dukker atter op, og *denne* gang slipper de ikke bort. Ganske vist kommer

det til at gå hårdt til, men de to soldater giver ikke op, før misdæderne er fanget. Og således ender historien godt — Fyrtårnet og Bivognen og „Vaps“ er blevet kompagniets helte!

Hjemsendt fra tjenesten søger Fy og Bi plads i havneknejsen „Den røde Kanin“. Politiet foretager netop en razzia og anholder hele personalet. Værten er derfor glad for at kunne sikre sig de to fyre som opvartere og musikanter. Knejsen gæstes også af folk fra den såkaldte fine verden. Et par unge damer og deres kavalierer har holdt et animeret „måneskins-karneval“ og finder på at fortsætte festen i „Den

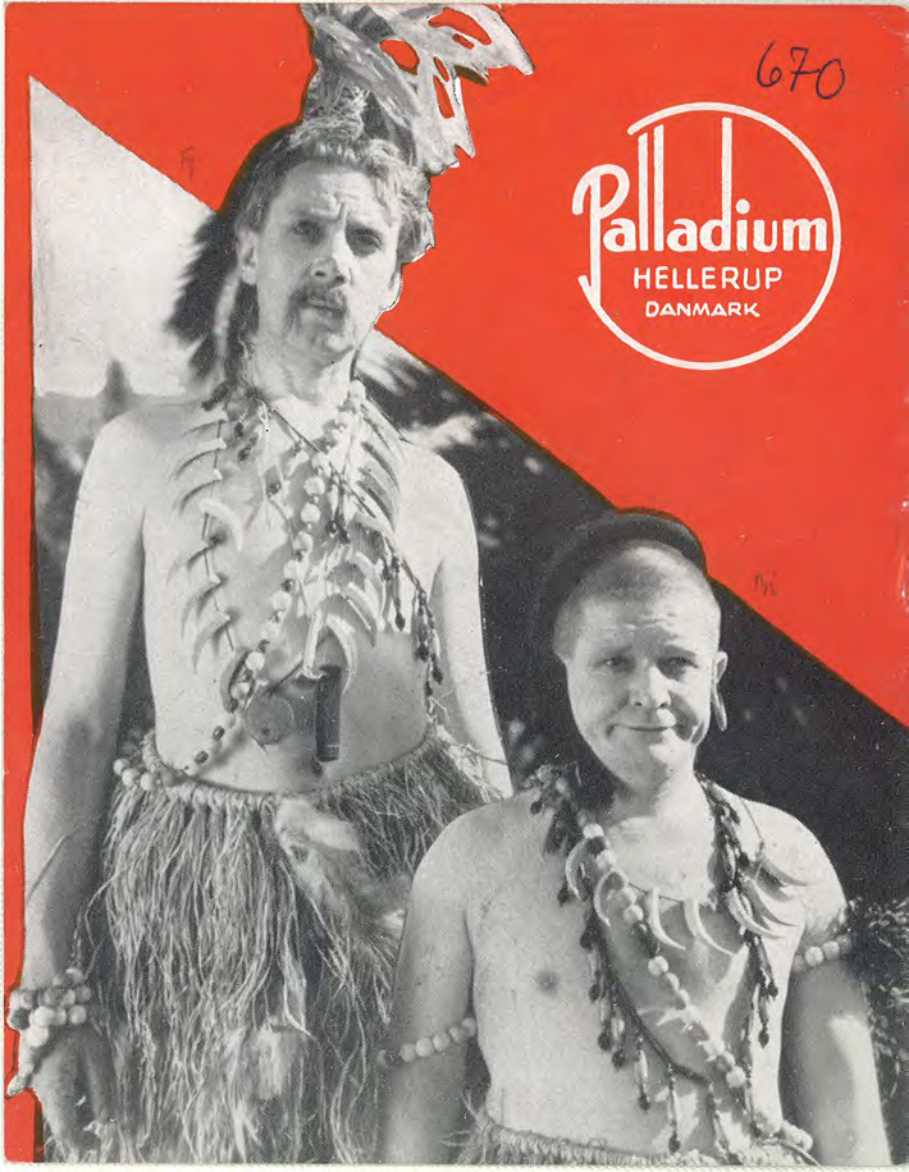
røde Kanin“. Det varer ikke længe, før der opstår et forrygende slagsmål, kavalernerne hytter deres egne skind, men Fy og Bi tager sig ridderligt af de unge piger, der forklædt som letmatroser slipper bort fra værtshuset sammen med deres redningsmænd. Den nat ligger tågen så tæt, at de kun med besvær kan finde vej. Et par mænd tilbyder at ro dem over på den anden side af havnen. De tager mod tilbudet og går ned i en båd. Hvad der videre sker, aner de ikke, før de ved morgengry vågner op i et skummelt lukaf om bord i en damper ude på det vildene hav! Så forstår de, at de er blevet shanghajet og skal på langfart.

Man må tage skæbnens mærkelige tilskikkelser med godt humør, og det gør de alle fire, selv om der oprinder en drøj tid for dem. Dag og nat sejler damperen sydpå. I den første havn kommer der en passager om bord, en meget fordægtig herre. Omsider opdages det, at de to „letmatroser“ er pigebørn. Den mystiske passager, der åbenbart er hvid slavehandler, vil købe dem af kaptajnen. Fy og Bi er dybt rystede, og ved kokkens hjælp lykkes det dem at fire en båd ned og flygte med pigerne ind til kysten. Her vandrer de gennem ørkener og jungle, lidet anende at de befinder sig i det mørkeste Afrika, hvor kannibalkongen Bambulla hersker. Snart efter tages de til fange og føres til den sorte majestæts krål. På en snedig måde vinder Fy og Bi negerkongens gunst og får endda tilbud om at ægte to kulørte prinsesser, som skænker dem kostelige perler. Nye farer truer, da kaptajnen sender en ekspedition i land for at søge efter de fire flygtninge, men vore to lykkeriddere klarer alle vanskeligheder og kan efter mange eventyr vende hjem til fædrelandet med de lykkelige piger!

670

Palladium
HELLERUP
DANMARK

indbeds mænder 4. årg August 77

Kik bagom dansk verdens-succes

Hælle, AFRIKA FORUDE

(Fy & Bi)

STJERNERNE FØDTE I HELLERUP

Blandt alle filmens eventyr er historien om Fyrtårnet og Bivognen vel nok et af de interessanteste for danske biografgængere og filminteresserede.

De lidt ældre kender de rigtige Fy og Bi-stumfilm fra deres barndom eller ungdom i tyverne, og ungdommen kender nogle af filmene som tone- og talefilm, hvor en speaker præsenterer de to herlige typer og viser nogle af deres gags på det hvide lærred.

Fyrtårnet, Carl Schenstrøm, havde været skuespiller, og Bivognen, Harald Madsen, havde et godt navn som cirkusklovn, før parret blev internationale stjerner.

Men manden for det hele var filminstruktøren Lau Lauritzen senior, medindehaver af firmaet Palladium, hvis dygtige forretningsmæssige leder, direktør Svend Nielsen, gjorde Fy og Bi-filmene til en kæmpe-eksportvare og de to aktører til stjerner af en sådan rang, at en snes lande døbte dem om med navne, der faldt lettere på det nationale sprog.

I tysktalende lande kom de til at hedde Pat og Patachon, i engelsktalende lande Long and Short. Fyrtårnet og Bivognen er Danmarks Don Quichote og Sancho Pansa, romantik og realisme, drømmere, der slås med vejrmøller, og materialisten, der som Nissen i H.C. Andersens eventyr går til spækhøkeren - for grødens skyld.

UBETALELIG FILM-REKLAME

Lau senior var den fødte stumfilminstruktør, de to typer er evige typer, filmene er situationskomik, gags på gags; en spinkel tråd og så den ene overraskende komiske scene oven på den anden i stigende tempo.

Som »pausesignaler« skænker instruktøren os appetitvækkere mellem hver ret, hver scene, i form af bade- og cyklepiger, Øresund og bøgeskove; en ubetalelig film-reklame for Danmark.

LAU STILLES OVERFOR ET PROBLEM

Sidst i tyverne blev Palladium interesseret i at optage en Fy og Bi-film i Afrika, og så dampede direktionen, Fy og Bi, skuespillere og skuespillerinder samt fotografer af sted til månedlange optagelser i det mørkeste Afrika, og de vendte hjem med et righoldigt materiale, der var alle pengene værd, **men** prikken over i'et: atelierbillederne, samspillet mellem Fy og Bi på den ene side og »de sorte« på

den anden, skulle Lau jo skabe herhjemme.

Problemet var vanskeligt. Det viste sig umuligt at få fat på et halvt hundrede ægte afrikanere i København.

LUND FÅR EN IDE

Så fandt firmaets tekniske leder, Richard Lund, på at rejse til Hamburg, hvor der levede en del afrikanere fra de tidligere tyske kolonier.

For gode ord og betaling måtte det være muligt at få det nødvendige antal statister med hjem.

DISKRIMINATION

Lund fik ved sin ankomst kontakt med to afrikanske lægestuderende, som lovede at hjælpe ham.

Da han tog dem med til forhandling på sit hotel, det også dengang så kendte »Vier Jahrezeiten« i Hamburg, blev de forment adgang, da man ikke ønskede besøg af »farvede«.

Richard Lund blev rasende og skældte ud, men de medicinske studenter lo og var blot endnu mere opsat på samarbejde.

EN VEN AF VOR NATIONAL-HELT

Næste morgen gik turen til havnekarveret, hvor studenterne kontaktede en ren eventyrskikkelse, den skinbarlige grinende kannibal, der var som klippet ud af en illustration fra det mørkeste Afrika.

Det viste sig at være en gammel mesterbryder, som i Tyskland havde vundet snese af kampe mod vor danske nationalhelt, Bech-Olsen, og tabt et tilsvarende antal til ham i Danmark!

SOCIALISTVEN SKAFFER KONGE OG DRONNING

Bryderen, som også havde været ven med den kendte danske politiker A.C. Meyer, men ikke var blevet afholdsmand af den grund, skaffede en ægte konge og dronning og en hel skare prinser og prinsesser i 3 generationer.

En ekstra forsyning af unge afrikanske piger fik Lund i Berlin, og så var alt parat til hjemturen.

Ved ankomsten til København blev alle afrikanerne indkvarteret på et skib i Hellerup havn, og direktør Lau Lauritzen skabte en Afrikafilm, der, som alle hans film, blev en verdens-succes. JRL

Hallo! Afrika forude!

Fecha de producción: 1929. **Producción:** Palladium Films. **País de origen:** Dinamarca.

Dirección: Lau Lauritzen Sr. (1). **Guión:** Lau Lauritzen Sr. **Fotografía:** Carlo Bentsen, Frederik Fuglsang. **Color:** blanco y negro. **Paso:** 35 mm.

Lugares de rodaje: Gran Canaria, Santa Cruz de Tenerife.

Distribución: Film-Centralen Palladium. **Duración:** 97 min. **Metraje:** 2.655 m. **Formato:** 1:1,33 (2). **Estreno:** World Cinema (Dinamarca), el 3 de octubre de 1929.

Intérpretes: Harald Madsen *Pat* (Bivognen) (3), Carl Schenstrøm *Patachón* (Fyrtaarnet) (4), Anton de Verdier (Lord Wednesbury), Solveig Oderwald-Lander (hija del Lord), Katy Valentin (hija del Lord), Holger Reenberg (capitán), Karl Jørgensen (piloto), Jørgen Lund (cocinero), Christian Schrøder (pasajero), Torkil Lauritzen (hombre joven), Alex Suhr (hombre joven), Emil Hass Christensen, Henry Nielsen.

Comedia: Pat y Patachón se embarcan rumbo a África y ya en el navío que les conduce a ese continente tienen diversas aventuras. En el camino se cruzan con un Lord británico y sus dos hijas produciéndose numerosas complicaciones cómicas.

Notas: (1) Lauritz Lauritzen Sr. nació en Dinamarca el 13 de marzo de 1878, empezó a trabajar en el cine a principio de los años diez, dirigiendo alrededor de setenta películas, escribiendo también el guión de alguna de ellas, en 1936 abandonó el cine, suicidándose el 2 de julio de 1938 en su país natal. (2) sin sonido (3) Harald Madsen (Silkeborg 20 - XI - 1890 / Usseroed 13 - VII - 1949) actor danés, después de ser clown en un circo, en 1917 trabaja en su primera película entre 1921 y 1929 forma pareja con Madsen, dirigidos por Lauritzen, después de rodar en varios países, su última película como pareja es de 1940, en 1947 intenta formar una nueva pareja, pero fracasa; seudónimos: *Pat, Fy, Watt, Doublepatte, Long y Telegrafstolpen*. (4) Carl Schenstrøm (Copenhague 13 - XI - 1881 / 1942) comenzó a trabajar como actor de teatro, hasta que en 1918 interviene en su primera película, entre 1921 y 1929 forma pareja con Madsen dirigidos por Lauritzen, después de rodar en varios países, su última película como pareja es de 1940; seudónimos: *Patachon, Bi, 1/2 Watt, Short y Tilhengern*.

Artistas cinematográficos extranjeros filman una película en Las Palmas.
El melancólico Patachón y el humorista Pat:

En el vapor alemán "Wadai" de la casa de Woerman Line, y procedentes de Hamburgo y Funchal, han llegado a Canarias con objeto de filmar varias películas de estas islas una compañía de artistas cinematográficas, y entre ellos los famosos excéntricos daneses muy conocidos de nuestro público Pat y Patachón, que en su vida particular se llaman respectivamente, Herr Carlos Schenstrøm y Herr Harold Madsen. Este último, casado, viene con su esposa.

Como director de dicha compañía de cine viene Herr Lau Lauritzen con su señora esposa y dos operadores, Herr Lauritz Fuglsang y Herr Carlos Jørgensen.

También han llegado en unión a los citados notables cómicos de la pantalla, los siguientes artistas que se proponen filmar varias películas en diferentes sitios de las islas de Tenerife y Gran Canaria: Señores Carlo Bentsen, Max Jespersen, Jorge Lund, Svend Nielsen, Einar Olsen, Holger Reenberg y Chr. Schrøder, Gotfred Kolvergen y señoritas Solveig Oderwald-Lander y Kate Valentin.

La noticia de la llegada a Las Palmas de los citados artistas despertó la natural curiosidad del público, que creció al saberse que se hospedaban en el Hotel Metropole y que se preparaban para salir de excursión a la carretera del centro de la isla, con objeto de proceder a filmar las películas que desde Copenhague vienen filmando por cuenta de la acreditada casa Palladini (sic) Filmgesellschaft, de Copenhague. Gran número de curiosos se estacionó frente al hotel aplaudiendo a "Patachón" y "Pat" al tomar los automóviles.

El sábado, al medio día, dichos artistas se dirigieron en automóvil a la carretera del Centro e hicieron alto en la montaña de Tafira baja, donde está situado el hermoso chalet, propiedad del banquero, don Juan Dehesa, director del Banco Hispano Americano, en cuyo sitio esperaban los demás artistas y unos ocho obreros de color, y entre ellos algunos moros traídos del Puerto de la

Luz, a quienes despojaron de sus ropas vistiéndolos de salvajes, con lanzas y flechas, se dispusieron después a elegir sitio adecuado y filmar parte de la película, operación que no pudieron realizar, por la falta de luz, pues el día se presentó algo nublado, marchando luego a la Atalaya, a una finca de don Cristóbal Bravo de Laguna.

Ayer domingo varios de dichos artistas marcharon de nuevo a la carretera del centro, no sabemos si de paseo o con objeto de impresionar algunas escenas, pues el tiempo continuaba también ayer algo nublado; otros de los artistas marcharon a Tenerife.

El capitán del vapor alemán "Wadai", al llegar a Canarias, ha manifestado que "Patachón" es un señor muy triste, sumamente melancólico. Nadie diría al verle tan serio que sea capaz de provocar la hilaridad del público en cuantas películas toma parte. Se pasa la vida en unión de su señora, sin reírse apenas, aunque su carácter es simpático y franco.

Por el contrario, ha dicho "Pat" en su vida privada, es tan o más divertido que en los "films". No pasa un segundo sin que sonría y esta su alegría constante la ha comunicado a todos sus compañeros de viaje, que han disfrutado de una travesía amena e interesante, gracias al citado excéntrico.

Diario de Las Palmas, Las Palmas de Gran Canaria, 18 de marzo de 1929

PAT UND PATACHON

ALS

KANNIBALEN

PAT UND PATACHON ALS KANNIBALEN

Regie: LAU LAURITZEN

Photographie: Carlo Bentsen

Pat . . . . . Carl Schenström

Patachon . . . . . Harald Madsen

*

Fabrikat: Palladium-Film — Vertrieb: Lothar Stark

Verleih für Deutschland:

Deutsches Lichtspiel = Syndikat A.=G.
BERLIN SW 48

Düsseldorf / Frankfurt a. M. / München / Leipzig / Hamburg
Breslau / Königsberg i. Pr.

Die Hafenschänke „Knock-out“ ist ein so friedlicher Aufenthalt, daß sämtliche Gäste von allen Lebensversicherungen abgelehnt werden. In dieser Hafenschänke nun sind Pat und Pafachon in den verschiedensten Berufen beschäftigt. Sie sind zugleich Kellner, Musiker und Hausknechte. Ihre Tätigkeit umfaßt sowohl die Erheiterung der Gäste als auch die Säuberung des Lokals von unerwünschten Elementen. Wie sie ihre weitverzweigten Pflichten in diesem gefährlichen Lokal erfüllen, ist voll echter Komik. Es gelingt ihnen, sich durch ihre erfinderischen Tricks die Achtung der Gäste und die Furcht der Raufbolde zu erzwingen. — In einer schönen Villa in einem Vorort der Großstadt wohnen zwei lustige junge Mädchen, Töchter des Lord Hanomag. Da ihr Vater verreist ist und sie ohne Aufsicht sind, benutzen sie die Zeit, um alles das zu erleben, was ihnen der Vater bisher verboten hat. Am ersten freien Abend besuchen sie mit zwei jungen Freunden die Hafenkneipe. Gleich die erste, die sie aufsuchen ist das Lokal „Knock-out“, — Im Lokal

werden die jungen Mädchen bald belästigt, zumal ihre Freunde sich schnell aus dem Staube machen, als es zur ersten Prügelei kommt. — Pat und Patachon reiten die beiden jungen Mädchen in ein Hinterzimmer und säubern dann in urkomischer Weise das Lokal von den Kämpfenden. Sie kehren darauf zu den Mädchen zurück und bringen ihnen Seemanns Kleidung, damit sie unbemerkt entkommen können. — Auf Bitten der Mädchen versprechen die beiden, sie auf dem Wege nach Hause zu begleiten, da sich die Mädchen in der dunklen Nacht fürchten. Unterwegs am Hafen werden sie überfallen, betäubt,

und als alle vier wieder aufwachen, liegen sie an Bord eines Schiffes im Laderaum. Das Schiff ist bereits auf hoher See und weit von der Heimat entfernt. — Die Besatzung des Schiffes ist eine Versammlung von rüden und rauen Banditen, so daß es Pat und Patachon nicht wagen, die beiden schwächlichen Schiffsjungen als Mädchen zu verraten. — Von Tag zu Tag wird die Stellung an Bord unhaltbarer, und schließlich entdecken sowohl der Kapitän wie der Steuermann, daß die Schiffsjungen in Wirklichkeit Mädchen sind. Die Lage wird dadurch äußerst gefährlich, und Pat und Patachon beschließen, mit den Mädchen in einem Rettungsboot des Schiffes zu fliehen. — Die Flucht gelingt ihnen auch und glücklich landen sie endlich auf einer einsamen Insel. Hier glauben sie endlich Ruhe und Frieden gefunden zu haben und hoffen, bald von einem vorüberfahrenden Schiff aufgenommen zu werden. Sie müssen entdecken, daß die Tropeninsel, auf der sie

gelandet sind, von Kannibalen bewohnt wird. — Sie werden gefangengenommen und vor den Kannibalen-König Kaktus-Kannibal I. geführt. Doch Pat und Patachon wissen sich stets zu helfen. Pat, der ein wenig Zaubern gelernt hat, verblüfft die naiven Wilden durch seine Taschenspielerkunststückchen, und bald werden sie zu den Medizinmännern des Stammes ernannt. So gelingt es ihnen, die Mädchen zu beschützen, ja, darüber hinaus können sie sogar Rache nehmen an dem Kapitän und dem Steuermann des Schiffes. Doch als Patachon eine Häuptlings-tochter heiraten soll, scheint ihm der weitere Aufenthalt auf der paradiesischen Insel gefährlich. Es gelingt ihnen, mit den Mädchen von der Insel zu fliehen und die Töchter des Lord Hanomag glücklich nach Hause zu bringen. —

Wie sie das fertig bringen, was sie dann in der Heimat erleben, sei nicht verraten, denn es ist eine der witzigsten und komischsten Situationen, die Pat und Patachon je erlebt haben.

*

